

13 жовтня в рамках XXIII фестивалю «Харківські Асамблеї» та за підтримки Goethe-Institut і «Дому Нюрнбергу» відбувся концерт професора Нюрнберзької консерваторії – Вольфганга Манца.

Кажуть, що ім'я впливає на особистість, і ця магічна дія обумовлює наше життя. Тому коли я вперше побачила афішу фестивалю з паном Манцем, одразу згадала про іншого музичного генія – Вольфганга Амадея Моцарта. Чи то збіг обставин чи ні, але ця асоціація пізніше підтвердить мої думки: тонкий музичний світ Віденського класика, який інколи чіпає за живі грані нашої душі, і яку ми завжди старанно оберігаємо від суспільства, від сили музичного мистецтва сховатись не може. Вольфганг Манц такою спокійною і впевненою манерою гри розчулив мене не на жарт, і слухаючи вже давно відомі твори я ніби чула їх в перший раз. Коли я спілкувалась з ним під час інтерв'ю помітила певну емоційну стриманість німецького гостя, але все ж таки одна його відповідь не змогла пройти непоміченою. «В мене немає улюбленого композитора», – зауважив виконавець. – «Для мене кожен музичний твір цінний, а кожен звук – маленький скарб, який я мушу відкрити». І ввечері, на концерті саме цей прийом обережного звуковидобування налаштував слухачів на «зконцентроване» сприйняття музичного матеріалу.

В. Манц лауреат багатьох, зауважу престижних, міжнародних музичних конкурсів. Саме з них і розпочалась піаністична кар'єра виконавця. Він приймав участь у конкурсі в Лідсі (1981 р., 2-я премія) і Королеви Єлизавети в Брюсселі (1983 р., 2-я премія). У 1980 році завоював в Берліні Премію імені Ф. Мендельсона-Бартольдї, а в 1989 – спеціальний приз журі на Міжнародному конкурсі піаністів імені Вана Кліберна в Техасі (США). Звичайно, що конкурсна практика відрізняється від концертної, але є об'єднуюча мета – справити враження. І повірте, ніякі супер-технічні можливості не йдуть у порівняння з особистим поглядом виконавця на творчість композитора. Програма В. Манца мала ефект музичного екскурсу епохою романтизму: від становлення в творчості Ф. Мендельсона (фантазія тв. 28) і Й. Брамса (чотири п'єси тв. 76 та три інтермецо тв. 117) до її завершення в музиці «останнього романтика» С. Рахманінова («Бузок», «Маргаритки», «Колискова», етюди-картини тв. 39 № 1,2,3,8,9). Порівнюючи зі звичним для українського слухача виконанням мендельсонівського твору, чотири п'єси Й. Брамса (їх ще називають «колискові») стали справжнім відкриттям вечора в силу їх камерного звучання. Це не була «гучна», «похмура» музика, яку часто виконують піаністи, мотивуючи це тим, що «це ж Брамс!» В. Манц спростував це твердження, адже у його виконанні п'єси

відкрили нового, особливо ліричного композитора, творчість якого, здавалось враження, ніхто не чув.

Аналізуючи концерт з точки зору піанізму, неможливо не згадати майстерне володіння прийомом педалі. Для багатьох виконавців це завжди є «каменем спотикання» і вкрай незрозумілим в силу своєї легкості: головне вчасно натиснути і зняти. При тому, всі знають, що педаль – це один із головних колористичних важелів. Але зробити так, щоб кожен обертон був чутним, і при цьому не псуючи все «брудним» звуком, здається може лише В. Манц...

Представлені в великій кількості твори С. Рахманінова звичайно викликали резонанс в аудиторії, багатьом не сподобалась емоційна рівність гри, мінімальне використання *forte*, при тому, що для багатьох саме схвильована рельєфність музики композитора є улюбленою в творах. Але було чути інший важливий елемент, який видавався важливим і для В. Манца – багато підголосків, і всі вони були «обережно» висвітлені піаністом. Проводячи паралелі між творами композиторів виконавець не просто обрав «Колискову» С. Рахманінова. В цей вечір було показане розуміння жанру з позицій двох різних митців («Колискові» Й. Брамса і С. Рахманінова), був представлений погляд на романтизм з різних сторін світу (Західної та Східної), а також слухачі насолодились грою В. Манца, якого з видатним тязкою В. А. Моцартом поєднує любов до світу музичного мистецтва.

Елеонора Максютенко